

Arrest

nr. 191 383 van 4 september 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 4 mei 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 april 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 mei 2017 met refertenummer 69570.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 13 juni 1967.

Op 18 april 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Eveneens op 18 april 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van 6 jaar (bijlage 13*sexies*). Dit is de bestreden beslissing die op 19 april 2017 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

*"Aan de Heer:
Naam: N.(...)
voornaam: R.(...)
geboortedatum: 13.06.1967
geboorteplaats: K.
nationaliteit: Angola
wordt een inreisverbod voor 6 jaar opgelegd,*

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 18/04/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 4^e alinea van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van zes jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan niet-verzekering, feit waarvoor hij op 07/03/2016 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden.

Gezien maatschappelijk impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België.

Betrokkene is in het bezit geweest van een verblijfstitel van 06/12/2005 tot en met 05/12/2010. Betrokkene werd ambtshalve geschrapt uit het bevolkingsregister op 29.08.2008. Op 06.12.2010 vroeg hij heringeschreven te worden op het adres (...). Op 27.12.2010 werd hij door onze diensten uitgenodigd verdere bewijzen over te maken van zijn aanwezigheid vanaf 26.02.2008. Betrokkene ging niet in op deze uitnodiging. Op 24.05.2012 werd opnieuw een vraag tot herinschrijving op hetzelfde adres overgemaakt. Betrokkene kan niet aantonen het land niet langer dan één jaar te hebben verlaten tussen 26.02.2008 en 06.12.2010 en tussen 06.12.2010 en 24.05.2012.

Betrokkene verklaart in zijn vragenlijst hoorplicht door hem ingevuld op 28/03/2017 dat hij een langdurige relatie heeft met een Belgische vrouw, woonachtig te Antwerpen. Ook verklaart hij twee minderjarige kinderen te hebben, allen woonachtig te Borgerhout. Beiden kinderen zijn in het bezit van een geldige C-kaart. Bovendien het feit dat familieleden van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene verklaart ook last te hebben van spanningshoofdpijnen. Na verder onderzoek blijkt dat betrokkene medisch geschikt is om te reizen naar zijn land van herkomst.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan niet-verzekering, feit waarvoor hij op 07/03/2016 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden.

Gezien maatschappelijk impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zwaar te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 6 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 74/11, §1, en 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). De verzoekende partij betoogt eveneens dat er sprake is van machtsmisbruik en van een onbevoegdheid van het nemen van de bestreden beslissing.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar eerste middel als volgt:

“Eerste onderdeel,

Geen wettelijke grondslag voor het inreisverbod

De bestreden beslissing verwijst naar artikel 74/11 § 1, 4° alinea voor wat betreft de grondslag voor het inreisverbod als voor wat betreft de duurtijd.

Voornoemd artikel laat niet toe een inreisverbod te nemen. Het desbetreffende artikel handelt niet over het nemen op zich van een inreisverbod, maar enkel over de duur van het inreisverbod.

Het gaat om twee verschillende elementen die een eigen rechtsgrond noodzaken. Artikel 74/11 § 1 4° alinea is geen rechtsbasis voor het nemen van een beslissing tot een inreisverbod.

Het argument dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen wat de motivering betreft van de bestreden beslissing, gaat niet op, aangezien de Raad dient te onderzoeken of er in de wet een grondslag is voor het nemen van een inreisverbod, en of die grond in casu kan gevonden worden in het voornoemde artikel.

Zoals reeds gesteld, geldt het voornoemde artikel enkel voor de modaliteiten met betrekking tot het inreisverbod, maar vormt het geen wettelijke basis voor het nemen van een inreisverbod op zich.

Wat betreft de delegatie van bevoegdheid

Verzoeker mocht een bijlage 13sexies ontvangen in toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst naar de volledige tekst van artikel 74/11 § 1.

Artikel 74/11 § 1 voorziet op geen enkel moment in een delegatiemogelijkheid van de Minister aan een gemachtigde.

Desalniettemin heeft de Minister een delegatiebesluit opgesteld, waaruit blijkt dat deze bevoegdheid gedelegeerd kan worden aan personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van adviseur uitoefenen.

Er kan evenwel geen delegatie geschieden, zelfs niet per Ministerieel Besluit, indien de wetgever geen delegatiemogelijkheid heeft voorzien.

Derhalve is de steller van de bestreden beslissing onbevoegd, daar enkel de Minister zelf deze beslissing kan nemen.

Tweede onderdeel,

Dat artikel 74/11 § 1 vreemdelingenwet luidt: (...)

De bestreden beslissing vermeldt als wettelijke basis voor de termijn van zes jaar artikel 74/11 §1, vierde alinea van de Vreemdelingenwet.

De motivering stelt: "(...)."

Verzoeker betwist dat uit de opgegeven veroordeling blijkt dat hij geacht wordt de openbare te kunnen schaden.

Het is niet correct noch evenredig te stellen dat de niet-verzekering gelijk staat met een ernstige bedreiging van de openbare orde.

Met betrekking tot zijn illegaal verblijf dient opgemerkt te worden dat verzoeker van 1994 tot 2010 beschikte over een legale verblijfsstatus. Ondanks het feit dat hij momenteel geen officieel verblijfsadres heeft, is zijn reëel adres gekend. Hij woont immers al twee jaar samen met zijn partner, waarmee hij van plan is een procedure gezinshereniging op te starten.

De opgegeven motieven falen bijgevolg en zijn in strijd met artikel 74/11 §1 vierde alinea vreemdelingenwet.

Derde onderdeel,

Artikel 74/11 §1 bepaalt dat rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor een lange termijn van zes jaar.

De beslissing hanteert een automatisme door een termijn van zes jaar op te leggen en daarbij gewoon te verwijzen naar de veroordeling. Er moet evenwel specifiek worden aangeduid waarom met betrekking tot verzoekers specifieke situatie en rekening houdend met de specifieke aard van de veroordeling, tot die termijn wordt gekomen.

Er wordt bovendien op geen enkele manier rekening gehouden met het feit dat het de eerste veroordeling van verzoeker betrof.

In casu wordt, omwille van de strafrechtelijke veroordeling, automatisch de termijn van zes jaar gehanteerd.

Nochtans laat de wet toe om geen inreisverbod op te leggen, of een inreisverbod op te leggen van minder lange duur.

Waarom dit in casu zes jaar wordt, is niet duidelijk. De termijn zelf dient specifiek gemotiveerd te worden, zo niet wordt vervallen in automatismen die niet beantwoorden aan de hogervermelde noodzaak om rekening te houden met de specifieke omstandigheden.

Er wordt niet afdoende gemotiveerd waarom verzoeker een inreisverbod van zes jaar krijgt opgelegd.

Er is evenmin een specifieke motivering met betrekking tot de persoon van verzoeker, zijn lange verblijfsduur, zijn familiale situatie en zijn integratie in België.

Verzoeker verblijft sedert 1994 in België. Tot 2008 was er geen enkel probleem omtrent zij verblijfsstatus en vast adres.

Thans woont verzoeker samen met zijn Belgische partner, waarmee hij reeds een relatie heeft sedert de lente van 2015.

Bovendien hebben zijn beide minderjarige kinderen hier een C-kaart.

Voor zover al met specifieke omstandigheden is rekening gehouden, quod non, wordt er op gewezen dat de overwegingen in de bestreden beslissing in verband met artikel 8 EVRM falen.

Met die specifieke omstandigheden wordt in het kader van het inreisverbod dan ook geen of niet afdoende rekening gehouden.

Vierde onderdeel,

Artikel 74/11 §1 vierde alinea bepaalt dat de verwijdering gepaard kan gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Het opleggen van deze duur is geen verplichting in hoofde van verwerende partij, maar een discretionaire mogelijkheid.

Verzoeker betwist dat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde

In de rechtspraak van het Hof van Justitie wordt gepreciseerd dat het begrip 'openbare orde' hoe dan ook, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Rutili, punt 28 en Bouchereau, §35, en arrest van 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveiri, C-482/01, Jurispr. Blz 15257, § 66).

In het arrest Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid van 22 mei 2012 (zaak C-348/09) stelde het Hof dat, opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten.

Een strafrechtelijke veroordeling volstaat derhalve niet om het verblijf te weigeren. De verblijfsweigering moet daarentegen gebaseerd zijn op het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling en dit gedrag dient van die aard te zijn dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving afgeleid kan worden (RW, nr. 165 107 van 31 maart 2016).

Verwerende partij beschikt over een zekere appreciatiebevoegdheid en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent een marginale toetsing uit en stelt zijn beoordeling van de feiten niet in de plaats. De Raad is wel bevoegd om na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvSt. 7 december 2001, nr. 101 624).

In casu wordt als enig feitelijk element de veroordeling dd. 7.03.2016 aangehaald (stuk 5).

Het betreft een niet-verzekering van een bromfiets

Verzoeker heeft thans een verzet procedure lopende inzake het verstekvonnis. De veroordeling is derhalve nog niet definitief.

Het is vanzelfsprekend dat het zwaarwichtig karakter betwist kan worden. Het betreft in casu geen feiten met een gewelddadig karakter. Verzoeker wenst dan ook te benadrukken dat de feiten geen gewelddaden, overvallen, diefstal of druggerelateerde feiten betreffen.

Daarenboven is het de eerste veroordeling van verzoeker.

Er blijkt geenszins een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

Verzoeker stelt dat verwerende partij op basis van de feitelijke gegevens niet kon besluiten dat verzoeker een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst verder te zetten. Er is geen enkele inschatting van de straf die verzoeker heeft ondergaan. Er is geen enkele inschatting van zijn familieleven en zijn vaderschap en dat dit tot gevolg kan hebben dat verzoeker zich in de toekomst zou onthouden van strafrechtelijke inbreuken.

De bestreden beslissing schendt dan ook de wettelijke bepalingen.

Vijfde onderdeel,

In het kader van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet stelt verzoeker het volgende.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150).

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83).

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat betrokkene hier inderdaad een partner en twee kinderen heeft en dat het niet betwist kan worden dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging op de uitoefening van dit recht. De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen echter deze inmenging.

Verwerende partij had evenwel rekening moeten houden met het hoger belang van het kind volgens artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat de afweging in de bestreden beslissing geen proportionaliteitsafweging is, maar een louter stereotiepe en standaardmotivering. Deze miskent de echte fair balance toets die uitgevoerd moet worden op basis van heel concrete gegevens.

Verzoeker verblijft sedert 1994 in België.

Verzoeker had hier een geldige verblijfstitel tot en met 5.12.2010.

Met zijn toenmalige partner verkreeg hij twee kinderen. Deze minderjarige personen zijn thans in het bezit van een C-kaart.

Hij heeft sinds de lente van 2015 een relatie met mevrouw O.(...) M.(...), die de Belgische nationaliteit bezit. Zij wonen sedert het begin van hun relatie samen. Eerst in de (...), nadien in de (...). (stuk 4).

Verzoeker verblijft reeds meer dan 22 jaar in ons land. Hij heeft gene contact meer met mensen in zijn land van herkomst.

Deze concrete feiten worden niet in beschouwing genomen door de stereotiepe motivering van de bestreden beslissing.

Artikel 8 EVRM vereist nochtans een proportionaliteitsafweging tussen de belangen van verzoeker en deze van de Belgische Staat.

Verzoeker stelt ten slotte dat artikel 8 EVRM breder is dan het familieleven. Het behelst ook de bescherming van het privéleven.

Naar het privéleven werd door verwerende partij geen onderzoek verricht. Alleszins werd er geen rekening mee gehouden."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het eerste middel van de verzoekende partij:

“De beschouwingen van de verzoekende partij missen grondslag.

Verweerder benadrukt dat artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk het volgende bepaalt: “(…)”

De kritiek van de verzoekende partij is niet ernstig waar zij voorhoudt dat voormelde bepaling uitsluitend betrekking zou hebben op de modaliteiten van de tijdsduur van een inreisverbod.

Verweerder benadrukt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet weldegelijk -in weerwil van hetgeen de verzoekende partij laat uitschijnen- uitdrukkelijk voorschrijft in gevallen door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een inreisverbod kan betekend worden aan een vreemdeling, met name omdat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De wettelijke bepaling vermeldt uitdrukkelijk dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod, en vormt aldus weldegelijk een grondslag voor het opleggen van een inreisverbod.

De verzoekende partij wordt in haar beweringen manifest tegengesproken door de duidelijke bewoordingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Verweerder benadrukt dat de verzoekende partij de bal volkomen mislaat waar zij beweert dat artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet geen rechtsbasis is voor het nemen van een inreisverbod op zich, maar enkel voor het bepalen van de in acht te nemen termijn.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet aangenomen worden.

Voorts meent verzoekende partij dat artikel 74/11, §1 op geen enkel moment voorziet in een delegatiemogelijkheid van de Minister aan de gemachtigde.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet als volgt luidt: “(…)”.

Terwijl artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 bepaalt dat: “(…)”

Uit voormelde artikelen blijkt aldus duidelijk dat de beslissing tot inreisverbod (bijlage 13sexies) genomen kan worden door de Minister of door zijn gemachtigde.

Terwijl verder dient te worden vastgesteld dat in het MB van 18.03.2009 duidelijk de delegatie wordt geregeld:

- artikel 5: “(…)”;

- artikel 6: “(…)”

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier duidelijk dat de bestreden beslissing genomen werd door I. S.(...), attaché van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

Terwijl de ondertekenaar, mevr. I. S.(...), gekend is als zijnde werkzaam bij de Dienst Vreemdelingenzaken waardoor hij gemachtigd is beslissingen te nemen in naam van de Staatssecretaris. Over de identiteit en hoedanigheid van de ambtenaar die de in casu bestreden beslissing is genomen kan m.a.w. niet ernstig worden getwijfeld.

Er kan niet worden ingezien waarom deze adviseur niet bevoegd zou zijn om de bestreden beslissing te nemen, en verzoekende partij toont dit ook niet aan.

De kritiek van de verzoekende partij mist derhalve grondslag.

Aangezien verzoekende partij in een tweede, derde, vierde en vijfde onderdeel samenhangende kritiek uit op de motivering van de bestreden beslissing, veroorlooft verweerder zich om deze onderdelen samen te behandelen.

Verzoekende partij voert aan dat niet geacht kan worden de openbare orde te schaden, zodat de opgegeven motieven van de bestreden beslissing zouden falen. Zij houdt voor dat haar op quasi automatische wijze een inreisverbod voor een termijn van 6 jaar zou zijn opgelegd. Tevens zou de in art. 8 EVRM voorziene proportionaliteitsafweging niet zijn doorgevoerd. De motivering zou stereotiep zijn.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel

inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen: "(...)."

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft besloten tot een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor een duur van zes jaar.

Verweerder laat gelden dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "(...)"

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris vastgesteld dat verzoekende partij op 07.03.2016 door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden, wegens niet-verzekering.

Verzoekende partij betwist de feiten niet.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook geheel terecht geoordeeld dat verzoekende partij, gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, en in overeenstemming met art. 74/11, 4de lid Vreemdelingenwet besliste tot afgifte aan verzoekende partij van een inreisverbod van 6 jaar.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij door het minimaliseren van de door haar gepleegde feiten, geenszins aantoonde dat de gemachtigde van de Staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat zij, gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Verzoekende partij kan ook niet dienstig kan verwijzen naar het feit dat zij een verzetsprocedure zou hebben lopen t.a.v. het vonnis dd. 07.03.2016.

Het staat de gemachtigde van de Staatssecretaris immers vrij om bij de beoordeling van de vraag of verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden rekening te houden met alle elementen van het administratief dossier. Hieruit vloeit voort dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zelfs louter op basis van de gepleegde feiten, en dus los van de vraag of zij hiervoor werd veroordeeld, mocht oordelen dat verzoekende partij geacht wordt de openbare orde te schaden.

Zie dienaangaande

"(...)" (R.v.V. nr. 114.527 dd. 28.11.2013)

De kritiek van verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Terwijl verzoekende partij ook niet ernstig is waar zij voorhoudt dat haar op "quasi automatische wijze" een termijn van 6 jaar zou zijn opgelegd, nu uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de duur van het inreisverbod heeft bepaald, rekening houdend met alle elementen die de specifieke situatie van verzoekende partij kenmerken.

Zo heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing onder meer gemotiveerd inzake de volgende specifieke omstandigheden:

- verzoekende partij heeft zich schuldig gemaakt aan niet-verzekering, waarvoor zij tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden werd veroordeeld en waardoor zij, gezien de maatschappelijke impact van de feiten geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;
- verzoekende partij is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum;
- verzoekende partij heeft geen officieel verblijfsadres in België;
- verzoekende partij is in het bezit geweest van een verblijfstitel van 06.12.2005 tot en met 05.12.2010 en werd ambtshalve geschrapt uit het bevolkingsregister op 29.08.2008;
- verzoekende partij kan niet aantonen het land niet langer dan één jaar te hebben verlaten tussen 26.02.2008 en 06.12.2010 en tussen 06.12.2010 en 24.05.2012;

- verzoeker verklaart in zijn vragenlijst hoorplicht, ingevuld op 28.03.2017, dat hij een langdurige relatie heeft met een Belgische vrouw en ook twee minderjarige kinderen heeft;
- het feit dat verzoeker familieleden heeft in België kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van art. 8§1 van het EVRM aangezien verzoeker inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in art. 8§2 van het EVRM;
- art. 8 EVRM wordt niet geschonden, aangezien uit de bepalingen van art. 8, 2de lid EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is;
- verzoekende partij heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zwaar te verstoren;
- gelet op het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde is een inreisverbod van 6 jaar proportioneel.

Verweerder laat gelden dat supra weergegeven elementen duidelijk blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wel degelijk rekening heeft gehouden met zijn verblijfssituatie van verzoekende partij, zijn relatie met een Belgische vrouw en het feit dat hij twee minderjarige kinderen heeft die in het bezit zijn van een C-kaart.

Verzoekende partij kan niet anders voorhouden

Het loutere feit dat de verzoekende partij meent dat ook een minder lange termijn had kunnen worden opgelegd, volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing. Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging ook niet gehouden was om te motiveren waarom geen kortere geldingsduur voor het inreisverbod werd gekozen.

Zie dienaangaande:

“(…)” (RvV nr. 163.862 dd. 10.03.2016)

En ook:

“(…)” (R.v.V. nr. 137.767 dd. 02.02.2015)

In zoverre verzoekende partij voorhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich in de bestreden beslissing zou beperkt hebben tot een loutere verwijzing naar de strafrechtelijke veroordeling, merkt verweerder op dat de kritiek van de verzoekende partij kennelijk gestoeld is op een onvollledige lezing van de bestreden beslissing, nu uit de overwegingen van de bestreden beslissing blijkt dat uitdrukkelijk werd overwogen nopens de maatschappelijke impact van de door de verzoekende partij gepleegde feiten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft aldus wel degelijk in concreto geargumenteed om welke reden de verzoekende partij geacht moet worden door haar gedrag de openbare orde te kunnen schaden. Het loutere feit dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

Verweerder merkt voorts op dat de bestreden beslissing slechts een gevolg is van het eigen handelen van de verzoekende partij, die zich schuldig heeft gemaakt aan niet-verzekering, feiten waarvoor hij op 07.03.2016 door de correctionele rechtbank te Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden.

Verweerder beklemtoont dat de verzoekende partij in de gegeven omstandigheden niet ernstig kritiek kan uiten op het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging, geheel in overeenstemming met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een inreisverbod voor een periode van meer dan vijf jaar heeft opgelegd.

Zie ook:

“(…)” (R.v.V. nr. 88.727 van 1 oktober 2012)

En ook:

“(…)” (R.v.V. nr. 111.109 dd. 30.09.2013)

Volledigheidshalve wijst verweerder er nog op dat Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel onderzoekt of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem

gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Waar verzoekende partij nog verwijst naar het arrest Oberburgmeisterin van het Hof van Justitie en het arrest dd. 31.03.2016 van Uw Raad, laat verweerder nog gelden dat de verwijzingen van verzoekende partij niet dienstig zijn.

Verzoekende partij bevindt zich immers niet in dezelfde omstandigheden als de omstandigheden die aan de orde waren in deze arresten, zodat deze verwijzingen niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

In het arrest Oberburgmeisterin werd door het Hof van Justitie immers uitspraak gedaan over het nemen van een verwijderingsmaatregel, terwijl de in casu bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft maar wel een inreisverbod.

Wat de verwijzing van verzoekende partij naar het arrest dd. 31.03.2016 Raad (nr. 165.107) van Uw Raad betreft, benadrukt verweerder het desbetreffend arrest een beroep tegen een weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten betreft, terwijl de in casu bestreden beslissing een inreisverbod van 6 jaar betreft.

Voorts houdt verzoekende partij nog voor dat de motieven van de bestreden beslissing, waar er verwezen wordt naar het feit dat verzoekende partij geen officieel verblijfsadres in België heeft, in rechte zouden falen en houdt zij ter ondersteuning voor dat zij van 1994 tot 2010 over een legale verblijfsstatus beschikte.

Dienaangaande laat verweerder vooreerst gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij niet stroken met de werkelijkheid.

Verzoekende partij werd immers reeds op 29.08.2008 ambtshalve uit het bevolkingsregister geschrapt en kan bovendien niet aantonen dat zij het land niet langer dan één jaar heeft verlaten tussen 26.02.2008 en 06.12.2010 en tussen 06.12.2010 en 24.05.2012, zoals ook terecht door de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing werd opgemerkt.

Bovendien erkent verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij geen officieel verblijfsadres in België heeft, zodat haar kritiek grondslag mist.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris allerminst kennelijk onredelijk besloten heeft om in toepassing van artikel 74/11, §1, 4e lid van de Vreemdelingenwet een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor een duur van zes jaar op te leggen.

Waar verzoekende partij voorhoudt dat er geen rekening zou zijn gehouden met het hoger belang van het kind volgens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, benadrukt verweerder dienaangaande dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft, zodat de verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Zie ook:

“(…)” (R.v.V. nr. 137 877 van 3 februari 2015)

“(…)” (R.v.V. nr. 135 117 van 16 december 2014)

Verder houdt verzoekende partij voor dat er geen proportionaliteitsafweging in de zin van art. 8 EVRM zou zijn gebeurd. Er zou bovendien sprake zijn van een stereotiepe motivering

In antwoord op de verzoekende partij haar kritiek laat verweerder vooreerst gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging wel degelijk uitdrukkelijk werd gemotiveerd nopens het gezinsleven in het Rijk, waarbij echter terecht werd opgemerkt dat artikel 8 EVRM geen absolute bescherming voorziet.

Zie dienaangaande de motieven van de bestreden beslissing:

“(…) ”

Verweerder laat gelden dat in de bestreden beslissing klaarblijkelijk omtrent de specifieke situatie waarin verzoekende partij zich bevindt, werd gemotiveerd, zodat verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat de bestreden beslissing stereotiep zou zijn gemotiveerd.

Dienaangaande merkt verweerder op dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.).

Voorts wijst verweerder er op dat artikel 8 van het EVRM het volgende bepaalt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Inzake het legaliteitscriterium kan geen discussie bestaan: artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de rechtsgrond om een inreisverbod (bijlage 13sexies) te betekenen aan de vreemdeling die een gevaar betekent voor de openbare orde en bovendien illegaal in het Rijk verblijft.

Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde.

Terwijl in casu door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging tevens terecht werd overwogen dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht moet worden de openbare orde te schaden.

Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet- onderdanen te regelen.

Verzoekende partij is van mening dat de bestreden maatregel niet in proportie staat tot het gezinsleven met haar huidige partner en haar twee minderjarige kinderen. Er kan gesteld worden dat een maatregel noodzakelijk is indien deze pertinent en indien deze proportioneel is. De bestreden beslissing is aldus enkel dan onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker erdoor ondergaat.

Verweerder laat gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging allerm minst kennelijk onredelijk gewezen werd op het feit dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven in casu niet kan primeren op de bescherming van de openbare orde.

Verzoekende partij maakt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een inreisverbod (bijlage 13sexies) aan de verzoekende partij diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Terwijl er ook geen sprake is van machtsmisbruik.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.1.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij tevens de schending aanvoert, daar de bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld.

Artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

- 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.*
- 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.*

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Uit artikel 74/11, §1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet blijkt dat de beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De verzoekende partij betwist dat zij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Zij betwist niet dat zij strafrechtelijk veroordeeld werd tot 6 maanden gevangenisstraf, maar wijst erop dat dit was omwille van het niet verzekeren van een bromfiets. De verzoekende partij verwijst verder naar het arrest van het Hof van Justitie van 22 mei 2012, *P.I. v. Oberburgermeisterin der Stadt Remscheid* (C-348/09) om te stellen dat om te kunnen vaststellen dat het gedrag van de verzoekende partij een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of België vormt, er vereist wordt dat zij een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voor te zetten. De verzoekende partij betwist dat dit *in casu* gesteld kan worden en betwist het zwaarwichtig karakter van de straffen. Zij wijst er nog op dat dit haar eerste veroordeling is.

Artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 11, punt 2, van de Terugkeerrichtlijn (*Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). Artikel 11, punt 2, van deze richtlijn stelt: *“2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval*

bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid." Uit zowel de nationale wetsbepaling als de Europese richtlijn volgt dus dat de duur van een inreisverbod meer dan vijf jaar kan bedragen. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist.

Het bestuur beschikt bij het bepalen van de duur van een inreisverbod over een discretionaire bevoegdheid. *In casu* werd toepassing gemaakt van het vierde lid van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Daarin wordt voorzien dat de verwijderingsmaatregel kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar indien de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of voor de openbare veiligheid. In dit verband wijst de Raad erop dat de omvang van de motiveringsplicht evenredig is met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Het bestuur dient *in casu* dan ook te verantwoorden waarop haar keuze voor een inreisverbod van zes jaar berust. Dit betekent echter niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt bovendien dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *"De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert."* (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het begrip *"gevaar voor de openbare orde"* noch bij de definities in artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn, noch elders in de Terugkeerrichtlijn is gedefinieerd. Evenmin is het begrip gedefinieerd in de Vreemdelingenwet. Het Hof van Justitie (hierna: het Hof) heeft in de zaak *Z. Zh. en I.O. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie* (C-554/13) van 11 juni 2015 richtlijnen vastgesteld voor de interpretatie van het begrip *"gevaar voor de openbare orde"* in het kader van artikel 7, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn. Deze richtlijnen van het Hof hebben weliswaar betrekking op het afzien van een toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek, doch kunnen naar analogie worden toegepast op het aanvoeren van de openbare ordeproblematiek in de motivering van de duur van het inreisverbod. Immers blijkt uit verschillende arresten van het Hof van Justitie dat het Hof de begrippen *"openbare orde"* en *"openbare veiligheid"* op dezelfde manier tracht uit te leggen (zie oa. HvJ 10 februari 2000, C-340/97, *Nazli*; HvJ 11 juni 2015, C-554/13, *Zh. en O* en HvJ 15 februari 2016, C-601/15 *J.N.* (grote kamer)). De verwerende partij kan in haar nota met opmerkingen dan ook niet dienstig stellen dat de verzoekende partij niet kan verwijzen naar het arrest *P.I. v Oberburgermeisterin* van het Hof daar het enkel betrekking heeft op verwijderingsmaatregelen, terwijl de bestreden beslissing *in casu* een inreisverbod is.

Uit het arrest C-554/13 blijkt dat de verwerende partij, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen, in staat is aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, pt 46). Artikel 74/11, §1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dan ook uitdrukkelijk dat een beslissing tot verwijdering enkel gepaard kan gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Dit is in tegenstelling tot artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, die de grondslag vormt voor een bevel om het grondgebied te verlaten, tegen iemand die *"door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden."*

In dit arrest (C-554/13) wordt voor recht verklaard dat in geval van een illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, andere gegevens, zoals de aard en de ernst van dat feit, of het tijdsverloop sinds dat feit werd gepleegd van belang kunnen zijn bij de beoordeling of die derdelander een gevaar vormt voor de openbare orde. In de punten 50 en 57 van het arrest stelt het Hof dat geval per geval dient te worden beoordeeld of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde van de betrokken lidstaat en dat indien niet naar behoren rekening wordt gehouden met deze persoonlijke gedragingen en het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, de lidstaat voorbij gaat aan de vereisten die voortvloeien uit het individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. *"Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het*

plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde. (...) Evenwel moet worden gepreciseerd dat een lidstaat kan constateren dat er sprake is van een gevaar voor de openbare orde in het geval van een strafrechtelijke veroordeling, ook al is deze niet onherroepelijk, wanneer die veroordeling, samen met alle andere omstandigheden van de situatie van de betrokkene, een dergelijke constatering rechtvaardigt." Het Hof bepaalt uitdrukkelijk in punt 60 van voormeld arrest dat het begrip "gevaar voor de openbare orde" hoe dan ook veronderstelt dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest *Gaydarov*, C 430/10, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak). In dit verband beklemtoont het Hof dat in het kader van een beoordeling van het begrip "gevaar voor de openbare orde" alle feitelijke en juridische gegevens betreffende de situatie van de betrokken derdelander waardoor kan worden verduidelijkt of diens persoonlijke gedragingen een dergelijke bedreiging vormen, relevant zijn. In het geval van een derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, behoren bijgevolg de aard en de ernst van dat feit en het tijdsverloop sinds het plegen ervan, tot de gegevens die in dat verband relevant zijn (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, pt 60-61).

Uit de bestreden beslissing moet dus blijken waarom de gemachtigde van de staatssecretaris meent dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. *In casu* wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd: "*Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan niet-verzekering, feit waarvoor hij op 07/03/2016 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden.*" Hierop concludeert de verwerende partij dat: "*Gezien maatschappelijk impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zwaar te verstoren.*"

De verzoekende partij betoogt terecht dat in de bestreden beslissing onvoldoende wordt aangetoond dat zij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. In de bestreden beslissing wordt louter verwezen naar de strafrechtelijke veroordeling en stelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat deze feiten een maatschappelijke impact hebben. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij veroordeeld werd voor het niet verzekeren van een motorvoertuig. In dit verband wijst de Raad erop dat een strafrechtelijke veroordeling kan meegenomen worden in het individueel onderzoek waarom iemand een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, maar er mag niet automatisch een besluit worden genomen waarbij een persoon een inreisverbod voor meer dan vijf jaar wordt opgelegd louter omdat hij voor het plegen van een strafbaar feit is veroordeeld. Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt (zie ook HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*). Het Hof stelt echter ook dat er sprake moet zijn van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest *Gaydarov*, C 430/10, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak). In de bestreden beslissing wordt enkel de strafrechtelijke veroordeling vermeld en gesteld dat deze feiten een maatschappelijke impact hebben. Dit voldoet niet om aan te tonen dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Bovendien wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat "*gezien maatschappelijk impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden*". De motivering dat de verzoekende partij geacht wordt door haar gedrag de openbare orde te 'kunnen' schaden, volstaat niet in het licht van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris moet niet aantonen dat de verzoekende partij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. In het licht van artikel 74/11, §1 vierde lid, van de Vreemdelingenwet moet de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing vaststellen dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor fundamenteel belang van de samenleving. In dit verband wijst de Raad er ook op dat het niet aan de Raad toekomt om op basis van de gegevens van het dossier in het arrest te motiveren waarom de verzoekende partij al dan niet een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor fundamenteel belang van de samenleving. De Raad kan als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is

om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Gelet op het voorgaande concludeert de Raad dat de gemachtigde van de staatssecretaris onvoldoende heeft aangetoond waarom de verzoekende partij een actueel en daadwerkelijk ernstig risico vormt op de openbare orde. De loutere mogelijkheid om een risico te kunnen vormen, is geen afdoende motivering, gelet op de interpretatie van het begrip 'openbare orde' door het Hof. Noch wordt in de bestreden beslissing duidelijk gemaakt waarom een eenmalige strafrechtelijke veroordeling voor het niet verzekeren van een motorvoertuig ervoor zorgt dat de verzoekende partij een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging vormt, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

De opmerkingen in de nota van de verwerende partij doen aan deze vaststellingen geen afbreuk, noch kunnen zij de vastgestelde schending van de materiële motiveringsplicht remediëren.

Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel en middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 april 2017 tot het opleggen van een inreisverbod van 6 jaar, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Artikel 4

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS